

Skatten som Opkræver for Staten, kan ikke anbefales.

Efter selve Sognefogedstillingens Karakter synes Hvervet som Statens Skatteopkræver ikke at burde henlægges hertil. Ordningen vilde ogsaa medføre Udgifter for Statskassen, idet det formentlig vilde blive nødvendigt for Staten at yde Sognefogderne Vederlag for den nævnte Virksomhed. Dertil kommer, at i mange Egne, navnlig i saadanne, hvor Afstanden til Amtstue ikke er stor, og hvor Bebyggelsen nærmer sig den bymæssige Karakter, vilde Ordningen formentlig ikke være naturlig og hensigtsmæssig.

Paa den anden Side bør Muligheden dog formentlig holdes aaben for, at man i Egne, hvor Skatteførere længe har været benyttet, og hvor det kan være vanskeligt straks at tilvejebringe anden for Skatteyderne bekvemmere Ordning, kan bibeholde Skattefører-Ordningen med fornødne Ændringer, navnlig den Ændring, at Sognefogderne derved, at de af Amtstuen faar Skattekvitteringsblanketterne udleveret til Omdeling blandt Skatteyderne, bliver sat i Stand til at afkræve Skatteyderne Skatten, før den bliver Restance og skal optages paa Restancelisten.

I denne — ikke legaliserede — Form kan en Skattefører-Ordning ikke blive til Udgift for Statskassen. Det maa overlades til Aftale mellem Sognefogderne og Skatteyderne, om disse vil yde Sognefogden et Vederlag for hans Ulejlighed. Sognefogden er som Skattefører stadig Skatteydernes private Repræsentant, og Skatteyderne frigøres først ved Skattens Indbetaling paa Amtstuen. Det maa derhos være en Forudsætning for en saadan Ordning, at den ikke forpligter Skatteyderne til at indbetale Skatten gennem Sognefogden.

Indbetaling af Skatten ved Skattefører vil dog næppe blive den normale Ordning. Som den normale Ordning, hvorved Skatteyderne kan fritages for personligt Møde paa Amtstuen, har man nærmest tænkt sig den, at det tillades Skatteyderne at indbetale Skatten gennem Posten, idet man indrettede Kvitteringsblanketterne saaledes, at de kan benyttes ikke blot ved Betaling paa Oppebørselsstedet, men ogsaa ved Indbetaling gennem Posten, saaledes at Postvæsenets Kvittering paa Blanketten har frigørende Virkning for Skatteyderne.

Lovforslaget er i det væsentlige bygget paa et af Statsregnskabskommissionen udarbejdet Forslag.

Med Hensyn til Lovforslagets enkelte Paragraffer bemærkes:

Til § 1.

Man har, jfr. Paragraffens 3die Stk., anset det for rettest, at det udtrykkeligt fastslaas, at Kvitteringsblanketten — saaledes som Forholdet ogsaa er ved de nu benyttede Kvitteringsbøger — skal angive Beløbet for hver enkelt Skat eller Afgift, som Opkrævningen omfatter. Skatteyderne har formentlig et naturligt Krav paa at faa Meddelelse herom, de bør formentlig ikke henvises til at søge Oplysning herom paa Amtstuen.

Med Hensyn til Paragraffens 4de Stk. bemærkes, at det vil kunne være umuligt for Amtstuen at afsende Kvitteringsblanket, fordi Amtstuen ikke kan skaffe sig Oplysning om, hvem der er Ejer (f. Eks. naar Ejerskifte er sket alene ved utinglæst Købekontrakt), ligesom det vil kunne være ugørligt for Amtstuen at identificere Ejeren.

Til § 2.

Med Hensyn til Paragraffens 2det Stk. bemærkes, at en Fordeling af Straffrenten for hvert enkelt Skattebeløb formentlig maa kunne undlades. Man kunde tænke sig en Fordeling under eet for hver Termin paa Statskassen og de øvrige vedkommende Kasser af det samlede indkomne Straffrentebeløb i Forhold til de forskellige Kassers respektive samlede Afgiftsbeløb. En saadan Gennemsnitsfordeling vilde, da det formentlig ikke vil komme til at dreje sig om større Beløb, næppe være betænkelig. Som foreslaaet vil det formentlig imidlertid være rettest, at det overlades Finansministeren at fastsætte de nærmere Regler i saa Henseende.

Til §§ 3—5.

De her foreslaaede Regler afviger ikke principielt fra, hvad der nu er gældende. Dog har man for at muliggøre en bedre Fordeling af Oppebørselsmyndighedernes Arbejde ment at kunne foreslaa, at Restancelisterne, der efter Amtstueforordningen af 8. Juli 1840 skal udsendes umiddelbart efter, at Skatterne er blevet Restance, fremtidig kan udsendes succesivt indenfor et Tidsrum af en Maaned, jfr. § 4.

Hvad særlig angaar § 5 skal bemærkes, at et effektivt Tilsyn med, at Tvangsinddrivelsen foregaar med den behørig Hurtighed, formentlig maa anses ønskeligt, navnlig efter at Lov Nr. 91 af 1. April 1925 i